

026 NINGÚ SABRÀ MAI QUI SÓC

Un altre cop la maleïda química. No ho he pogut evitar finalment. Quan he arribat a classe l'únic lloc que he trobat lliure estava just al costat de l'Eric. I com no podia ser d'una altra manera, en comptes de fer-me l'interessant com faig sempre, és a dir no obrint la boca per no delatar-me, no he dit res i m'he assegut al seu costat. He mirat aquells ulls verds intensos i seguidament m'he posat vermella com un pebrot i, això, m'ha delatat. A ell només li ha calgut mirar-me a la cara per veure reflectida la meva tímida i temor. La seva expressió ha fet il·luminar la seva cara i en aquell moment tots dos eren conscients que sobraven les paraules: simplement hem deixat córrer l'energia que fluïa a través dels nostres cossos, separats només, imperceptiblement per un petit espai entre els nostres pupitres.

Quina ridícula la meua. No parava de repetir-me aquesta frase, des de que va començar el trimestre. No pots mostrar els teus sentiments! Ningú pot saber qui ets. Vigila com parles i pensa el què dius. Treu-te el vel cada cop que hi entris al recinte del campus. Pensa-hi a posar-t'ho quan surtis de nou, abans de creuar la línia vermella que has fitxat com a zona de perill. No parlis mai amb altres estudiants que semblin que puguin ser de procedència àrab per què no et delatis...

Des que va vaig començar a viure en aquesta ciutat he repassat mil cops mentalment com havia de comportar-me, com mostrar-me davant de tothom per no delatar qui sóc en realitat. Haver viscut com una rodamón itinerant, per diferents ciutats europees, no em feia res, abans de conèixer a l'Eric, tret al contrari, m'agradava. M'obligava a reinventar-me, a crear una nova identitat, a construir una nova dona. Parlar francès, anglès i alemany com a llengües

apreses des de petita, va contribuir enormement a fer-me més flexible i receptiva a l'hora d'adaptar altres idiomes sense cap dificultat. Dos anys enrere vaig aprendre l'espanyol vivim a Madrid i ara no em costava gens fer classes en català i pronunciar l'idioma com si hagués viscut tota la vida aquí.

Tot i això, no em podia arriscar a tenir una relació normal amb amics i amigues i molt menys a permetre'm el luxe d'enamorar-me d'algú. Que il·lusa que he estat tota la meua vida! Anys i panys preparant-me per aquest moment, planificant mentalment com refusar l'enamorament i no he estat capaç de frenar els sentiments. Una allau de sensacions s'han plantat davant el meu cos i no em deixen reprimir-lo. He caigut davant dels braços de Cupido i ara estic perduda, ho sé.

La mare i el pare han protegit tot el què han pogut a la seva filla. Però sé que estic perduda i que possiblement faltaré a la promesa que els hi vaig fer: no mostrar-me tal i com sóc; no dir mai de qui ets filla; passar desapercebuda; fer complir el guió al peu de la lletra, tal i com l'hem assetjat milers de cops...

L'Eric, em mira de dalt a baix. No és el primer cop que ho fa. Ho ha intentat moltes vegades. Algú li devia dir que no era sordmuda, com ho semblava. A més a més em va veure al concert de U2. Estava sola com sempre, però vaig veure més d'un combinat i em vaig desinhibir. Just en el moment que sonava *Pride (in the name of Love)*. Aleshores vaig captar la seva olor fregant el meu coll. Tenia els ulls tancats. Recordava intensament com havia estat el primer amor. Aquella remembrança dolorosa i dolça viscuda ja fa tant de temps. Aquell instant em va transportar cap als camps de sègol de l'adolescència, a l'amor secret ple d'intensitat i promeses. Els camps de cereals van ser els testimonis de la pèrdua de la meua innocència per sempre. Després vindria la

l'acomiadament i la por de saber que mai més em podria enamorar. No hi pot haver amor sense odi, ni plaer sense dolor. L'amor no és per a nosaltres.

Aquelles paraules ben apreses no paraven de ressonar a dins meu.

Aquella nit vaig parlar, vaig ballar i vaig actuar com una noia normal. No vaig intimar el suficient com per desvelar la meva identitat real, ni els plans que teníem, ni res de res. Vam conversar com dos joves segurs del futur, allunyats de la mort, amb la actitud insolent que et dóna la joventut i el desig de sentir-te immortal.

La energia que flueix pel nostre cos quan estem a prop, no és pot dissimular; no pots lluitar contra les sensacions, ni pots evitar que et delatin. Són com un esclat de vida en un camp, a la primavera: miris a on miris veus com l'energia de la vida flueix lliure, sense complexos, desbordant tot el seu poder de llum, de colors, d'olors. L'Eric i jo érem una bomba de rellotgeria quan estàvem l'un al costat de l'altre i no havíem calgut paraules, ni promeses, ni festejos per assumir que l'atracció que sentíem tots dos anava més enllà de qualsevol convecció social.

El curs estava arribant a la seva fi. Sabia que després marxàriem i no hi hauria cap força humana que pogués convèncer als meus per què em deixessin quedar; tampoc podia desvelar a l'Eric la meva realitat. Sabia que la teranyina que havia teixit estava a punt d'estrènyer tot el meu ésser. A la fi, batega el desig incommensurable, d'arribar a la meta. Sabia que no havia marxa enrere. La promesa havia estat fidel i havia romàs intacta des d'aquell dia: si tornava a sentir la fiblada del dolor produït per una altra pèrdua no hi hauria pietat. No permetria més esclatxes en la meva ànima.

Quants cops havia repassat el ritual del comiat? Més de vint, segur. Havíem de quedar aviat amb l'excusa d'anar a veure com es ponía el sol mirant a l'horitzó d'aquell racó a les roques de la platja que tant ens agradava. Sentiríem amb els auriculars de l'IPOD la darrera cançó de *Los Enemigos: La otra orilla*, que tant ens agradava i que el prepararia inconscientment i irrefrenablement cap el comiat. Aleshores ens permetríem el darrer contacte físic. Tocar-lo per darrer cop; sentir el seu cos vibrant al meu costat; somiar amb l'instant present i retenir-lo tot el temps que durés aquella cançó, una eternitat.

Aleshores el miraria intensament als ulls i li diria adéu, fins aviat, sense deixar que em convencés per fer res més. Simplement marxaria i el deixaria allà, mirant-me pausadament com m'allunyava, com feien sempre, tal i com ho teníem pactat.

A l'endemà, jo ja no hi seria. I l'Eric al veure la meva carta entendria a la fi que mai més ens retrobaríem. Sabria que ara estaria "en la otra orilla" i que allà "tot llueix i tot encaixa bé", com proclama la lletra de la seva cançó preferida.

Entendria llavors que la història que vam viure plegats la recordaria per sempre com una pulsó de joventut guiada per impulsos primaris que amb el temps, s'oblida i desapareix per sempre més, perquè en aquest precís moment que llegeixes aquestes línies, ja no existeix.